

Розділ 1

Про те, як Василянку випадково переплутали з Блискавкою

— Негайно знайдіть мою дитину! Цієї миті поверніть додому мою донечку Блискавку! — репетувала на все піднебесся стривожена княгиня Гроловиця, аж луна розходилася за видноколо. — Як могло статися, що дитина зникла з княжої світлиці?.. На що дивилися няньки? На що дивилися стражники?

— Ну, розумієте, вельможна пані княгине Гроловице... Ну... Вони дивилися на... Вони... Я не знаю, куди вони дивилися... — прогундосив найстарший стражник Вітер і винувато опустив голову з розпатланою кучмою.

— Ой, лихо! — заломила княгиня тонкі руки. — Куди вона поділася? Дитина ж — не голка! Негайно ідіть і відшукайте її! Як же вона без догляду? На неї яка завгодно небезпека може чатувати! Ой... — скрушно зойкнула вона, і враз кам'яним голосом повеліла: — Ідіть і без дівчинки не повертайтеся!

Вітер тільки й чекав наказу — щодуху війнував подалі з-перед очей розтривоженої княгині Гроловиці.

Тільки, от біда, де ж йому шукати це вередливе, невгамовне дівчисько?! І дня такого не минало, аби княжа дочка Блискавка не втнула якоїсь капості! Звідкіль тільки береться в дитячій голові стільки шкідливих думок? То вона залазила на хмару і перевертала всі відра з водою, яку цілісіньку ніч носили служки з Чарівної Криниці Дощу. Було, няньки наздоганяли її на самісінькій верхівці семикольорового мосту. Блискавка вже збиралася стрибати з нього на тонку сітку сонячного проміння. Іншого разу

капосниця, звідкись діставши ножиці, геть обчиржила бороду дідьо Приморозку. Той закуняв у закутку княжих хоромів! Ой, скільки було репету, скільки галасу!!! Думали, що дідьо спере-сердя поморозить усіх на бурульки! Але минулося — вибачив старий свою вередливу внучку. Щоправда, відтоді більше не куняє де прийдеться, береже бороду...

А отепер дівчисько новий “подарунок” вигало — бавилося собі на краю неба, пісеньки мугикало, в коників солом’яних гра-лося... А тільки няньки відвернулися — шубовсть у високу траву на пригорбку, наче й не було її!

Тим часом на пригорбок чимчикувала друга дівчинка — Васи-линка.

Слухняна, чемна дитина, вона не стала будити втомлену нянь-ку, котра незчулася, як задрімала в гамаку. Отак зненацька задрімала, насунувши на очі плетений солом’яний капелюшок... З ким не буває? Василянка вмить облишила цяцьки і книжки — навшпиньки вислизнула за хвіртку! А далі — хутенько побігла подалі від дачі, прямісінько на зелений берег.

Отут дівчатка й зустрілися.

— Ой!

— Ай!

Утікачки гучно зіштовхнулися лобами у високій траві, котра підняла до неба нагострені зелені списи.

— Обережніше! — застерегла Блискавка.

— Сама обережніше! — не знітилася Василянка.

Дівчатка одночасно, ніби за командою, потерли вдарені лоби і взялися прискіпливо роздивлятися одна одну. Кожній здалося, що незнайомка чимось схожа на неї: кругленьке обличчя з роже-вими щічками, біляві кучерики, котрі неслухняно розвіваються на вітрові, а темно-сині очі уважно, вивчаючи, дивляться на... своє відображення!..

— Привіт! — Василянка першою згадала про ввічливість.

— Привіт! — відказала їй Блискавка і одразу ж поцікавила-ся. — А ти хто?

— Я Василянка. У нас тут дача неподалік. А ти хто?

— А я Блискавка.

— Яке кумедне ім'я! — засміялася Василинка. — Я ніколи такого не чула.

— Звичайне ім'я... — набундючилася Блискавка і відвернулася від нової знайомої — хіба так дружбу починають, кепкуючи?

— У тебе така красива сукенка! — аж сплеснула Василинка в долоні, ніби й не помітила насуплені губки Блискавки. — Такі застібки, такі блискітки, таке сяйво!.. Давай мінятися: я дозволю тобі поносити мій сарафан з аплікацією полуниць, а ти мені — своє сяюче платтячко.

Мода — страшна сила! Варто дівчаткам заговорити про вбрання — куди й поділися образи!

Василинка і Блискавка переодяглися в обновки і тепер стало геть незрозуміло: хто з них хто? Раніше тільки сукні відрізняли дівчаток одна від одної. А тепер як розібратися?

Але навіщо розбиратися? Вони ж бо знають, хто з них Блискавка, а хто — Василинка! Не переплутаються!

— Скільки тобі років? — продовжила знайомство Блискавка.

— Зовсім скоро, восени, буде дев'ять, — похвалилася Василинка. — А поки що — вісім.

— Мені теж поки вісім, а восени виповниться дев'ять! У нас так багато спільного!

— Авжеж! А звідки ти тут узялася? — поцікавилася Василинка.

— Я втекла від няньок, — відказала Блискавка і відверто записалася своїм вчинком.

— Ой, і я втекла від своєї няньки! — зраділа Василинка. — Давай подругувати?

— Давай! — радісно погодилася Блискавка, але одразу ж завагалася. — А як це “подругувати”? — уточнила вона, бо не змогла збагнути цього слова.

— Хіба ти ніколи ні з ким не дружила?

— Ні.

— Отакої! — розвела руками дачниця. — Ти що, з неба впала?

— Чому одразу “впала”? — хмикнула Блискавка. — Я з нього зіскочила, — пояснила вона. — Коли няньки замешкалися,

відв'язуючи від лавки крикливу сороку. А я її туди прив'язала! — додала деталей своїй розповіді.

— Нічого собі! — очі у Василянки стали круглими від здивування і захоплення. — А що, хіба небом можна ходити? — поцікавилася вона.

— Авжеж. Небо, щоправда, трохи хитається, але так — навіть веселіше, — розказала Блискавка. — Весело гойдатися, підстрибувати, перекочуватися! А коли захочеться пограти у піжмурки, ховайся під будь-якою хмаринкою — не знайдуть! Або можна сплести сітку із сонячного проміння і впіймати у неї кілька веселих дощиків. Вони знають стільки казок!

— Яке у тебе цікаве життя!.. — мало не заздрісно вирішила Василянка. — А в мене — один день нудніший другого: манка, компот, капелюшок, аби сонце не напекло у тім'ячко, ігри з набридливою нянькою, тиха година, читання-додавання і англійська мова...

— Та ні, — захитала головою Блискавка, — це у мене нудне життя: манка, компот, капелюшок, аби сонце не напекло у тім'ячко, ігри з докучливими няньками, тиха година, уроки танців, музики, читання-додавання і вивчення етикету...

Обидві дівчинки важко зітхнули. Їх так засмутили власні нецікаві будні й одноманітне життя, що навіть слів не знайшлося, аби переповісти свої щоденні страждання.

— І нічого не можна змінити, — трагічним голосом констатувала Василянка.

— Анічогісінько, — фатально підтвердила Блискавка.

Раптом бозна-звідки, з високої трави, котра вмить розчахнулася на два боки, наче перед криголамом, з'явилася громіздка постать захеканого, розпатланого найстаршого стражника Вітра. Він наскочив на схованку розгублених дівчаток, похапцем ухопив Василянку і — щодуху гайнув із нею до неба!

Дівчинка навіть ойойкнути не встигла, як вже летіла над зеленим пригорбком, де вони тільки-но розмовляли з Блискавкою. А внизу, на скільки погляду, розпласталася блакитна річка! Трохи далі вигулькнуло дачне селище і окраєць її будиночка під червоним черепичним дахом. Певно, там, у гамаку, досі мирно